

SLAMMA, v. a. 1. Att, efter förtugängen pulverisering, med tillhjälp af vatten afsöndra metalliska delar från jordiga eller steniga.

SLAMMER, n. 5. 1) Slamrande ljud. — 2) (fam.) Högljudt sorl af flera pratande personer.

SLAMMERAKTIG, a. 2. (fam.) Se *Sladderaktig*.

SLAMMERQVARN, f. 2., — **SYSTER**, f. 2., — **TASKA**, — **VÄSKA**, f. 1. (fam.) Se *Sladder-taska*.

SLAMMIG, a. 2. Full med slam.

SLAMNING, f. 2. Förrättningen, då man slammar.

SLAMPA, f. 1. (pop. o. fam.) Slampig qvinna.

SLAMPIG, a. 2. (pop. o. fam.) Vårdslös och orenlig.

SLAMRA, v. n. 1. 1) Frambringa ett starkt buller, bestående af flera på hvarandra följande skarpa, metalliska ljud. *S. med mortlar och stekpannor*. — 2) Giftva ett sådant ljud ifrån sig. *Sablarne s. mot gatstenarna*. — 3) (fam.) Prata högljudt. — *Slamrande*, n. 4.

SLAMRA, f. 1. (pop. o. fam.) Se *Sladder-taska*.

SLAMS, n. sing. (pop. o. fam.) Slamsigt beteende, vårdslöshet.

SLAMSA, v. n. 1. I. (pop. o. fam.) Slarfva.

SLAMSA, f. 1. II. Slamsig qvinna.

SLAMSA, f. 1. III. Se *Slimsa*.

SLAMSIG, a. 2. (pop. o. fam.) Slarfvig, slarfaktig, vårdslös. — *Slamsighet*, f. 3. — *Slamsigt*, adv.

SLAMVOLKAN, slämmvållkån, m. 3. Vulkan, som uppkastar slam och gytta.

SLANA, f. 1. Fyrhuggen, lång, smal trädstam.

SLANG, m. 2. (af *Slänga*) Långt böjligt läderör för ledning af vatten, o. s. v.

SLANGA, f. 1. Ett slags fordom bruklig, mycket lång kanon. *Hel s.*, 8-pundig. *Half s.*, se *Falkon*.

SLANGBAD, n. 5. Se *Duschbad*.

SLANGGURKA, f. 1. En art Gurka, smal, men flera fot lång, och vanligen spiralformigt eller vägförmigt böjd. *Cucumis flexuosus*.

SLANKA, slänngka, v. n. 1. (pop.) Gå slankigt.

SLANKHAS, slänngkås, m. 2. (pop.) Oordentligt klädd odugling.

SLANKIG, slänngkigg, a. 2. (af *Slinka*; fam.) Som sitter löst och oordentligt, far hit och dit utan all hållning. *S-a kläder*. *S. gång*. — *Slankighet*, f. 3.

SLANKIGT, slänngkiggt, adv. (fam.) På ett slankigt sätt. *Gå s.* *Gå s. klädd*.

SLANT, slánnt, m. 2. I. Betydde fordom ett kopparmynt, som gällde 3 öre kopparmynt eller 1 öre silfvermynt. Säges nu om kopparmynt i allmänhet; således: *tvåstyvers-*, *trestyvers-*, *säststyvers-slant*. Förmodas af *Ihre* ursprungligen haft samma betydelse som *Klipping* (ett slags fyrkantigt mynt), af *Slint*, kant, vinkel.

SLANT, slánnt, m. 2. II. (af *Sluka*, belg. *Slonten*.) Redskap till gäddors fångande, bestående af stång, ref och krok. — *Ss. S-stång*.

SLANTA, v. n. 1. Fiska med slant (II). — *Slantning*, f. 2.

SLAPP, a. 2. 1) Ej tillräckligt spänd ell. fast. *S-a tyglar*. *S-t låg*. — 2) (fig.) Svag, kraftlös. *S. mage*. *S. karakter*.

SLAPPA, v. a. 1. Göra slapp, svag, kraftlös. — *Slappande*, n. 4. o. *Slappning*, f. 2.

SLAPPHET, f. 3. Egenskapen att vara slapp.

II.

SLAPPT, adv. På ett slappt sätt, med slapphet.

SLARF, m. 2. pl. *Slarfvar*; äfv. *Slarfver* i indef. sing. (Ursprungl.: en som är klädd i slarfvar, packare) Slarfvig karl, yngling eller gosse. *En god s-ver*, en oförarglig stackare. — *Syn. Hafser*.

SLARF, n. sing. Slarfvande. *Hvilket s. Hans s. är odrägligt*. — *Syn. Hafser*.

SLARFAKTIG, a. 2. Fällan för att slarfva. — *Syn. Se Vårdslös*.

SLARFAKTIGHET, f. 3. 1) Fallenhet för att slarfva. — 2) Fel, försummelse till följe deraf. — *Syn. Se Vårdslöshet*.

SLARFAKTIGT, adv. På ett slarfaktigt sätt. — *Syn. Se Vårdslost*.

SLARFFOT, m. 3. Ett slags giftig, hvit svamp, i skogsmark. *Phallus impudicus*.

SLARFSYLTA, f. 1. Ett slags maträtt, bestående af smått sönderskurna och kokade stycken af rântan efter slagadt kreatur. *S. och rötter*.

SLARFVA, f. 1. I. 1) Trasigt klädesplagg, klädestrasa. *Vara klädd i s-*vor**. — 2) (bot.) Slida vid foten af en svamp. — 3) (fam.) Slarfvig qvinna, flicka. — *Syn. Slampa, Slamsa*

SLARFVA, v. n. 1. Vara vårdslös, med vårdslöshet göra något. *S. i arbete*. *S. i sitt tal*. *S. bort*, se *Bortslarfva*. *S. från sig*, slarfvig göra något ifrån sig. *S. sig fram*, hjälpa sig fram, huru man kan. *S. ihöp*, se *Hopfuska*. — *Slarfsvande*, n. 4.

SLARFVIG, a. 2. 1) I slarfvor, trasig. — 2) Mycket vårdslös.

SLARFVIGHET, f. 3. Stor vårdslöshet.

SLARFVIGT, adv. På ett slarfvigt sätt, med slarf. *S. göra något*. *Tala s.*

SLASK, n. sing. (fam.) 1) Orent vatten, sköljvatten; hvarje slags oren vätska. *S. i ett rum*, som skuras. — 2) Illa lagad, tunn och osmaklig supamat. — 3) Slaskigt väder eller väglag. — 4) Slaskande.

SLASKA, v. n. 1. (fam.) Af vårdslöshet eller vid arbete, göromål utgjuta, utspilla vatten eller annan vätska. *S. ned*, sålunda orena. *S. ned sig*. — *V. impers. Det s-r*, det regnar och snöar; säges äfv. om blott regnväder. — *Slaskande*, n. 4.

SLASKIG, a. 2. (fam.) Som har egenskap af slask. *S. mat*. *S-t arbete*, hvarvid slaskas mycket. *S-t väder*, då det regnar ofta eller gloppar. *S-t väglag*, då, vid starkt tö om vintern, gator och vägar äro våta af smältande snö.

SLASKVÄDER, n. 5. Slaskigt väder.

SLEF, f. 2. pl. *sleovar*. Redskap att ösa eller skumma med, nästan i form af en sked, men större, försedt med långt skaft, och af olika slags ämnen, såsom trä, metall, horn. (Fig. fam.) *Få en släng af s-ven*, få ett pikord; äfven blifva delaktig af snubbor, overt, som vankas. — *Ss. S-skaft*.

SLEFGÅS, f. 5. pl. — *gäss*. Fågel af Vadarne, lik storken, med näbbspetsen vidgad till likhet med en rund, platt slef. *Platalea*. Arter deraf äro *Hvit* och *Röd S.* (P. *Leucorrhodia* och P. *Ajaja*).

SLEFVA, v. n. 1. (fam.) *S. i sig*, dricka, äta med slef.

SLEKA, v. a. 2. Se *Slicka*. (Fam.) *S. och kyssa*, smeka öfverdrifvet. *S. sig in hos någon*, genom smicker ställa sig in hos honom.

SLEKE, n. sing. 1) Något saltaktigt, som ges åt boskap att sleka på. — 2) (jäg.) Saltblandad lera, som uppslickas af hjortarna.